

Arrest

nr. 47 645 van 2 september 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 21 mei 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat S. VAN STEENBERGHE, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 15 augustus 2009 en hebben zich vluchteling verklaard op 17 augustus 2009. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend te Wetteren op 15 augustus 2009.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 26 augustus 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 24 februari 2010.

1.3. Op 27 april 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 28 april 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van Shekho NASRO:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde het volgende:

U bent een Koerd met de Syrische nationaliteit, geboren op 3 januari 1977 in het dorp Shoder, nabij Afrin. U heeft geen religie. U woonde in uw geboortedorp met uw echtgenote, S.(...) M.(...) (O.V.6.474.876), en uw in januari 2008 geboren zoontje, K.(...). U ging naar school tot u negen jaar was. Daarna werkte u op het land van uw vader. Sinds het einde van uw legerdienst, eind 1998, baat u een kruidenierswinkelje uit in het dorp.

In 2002 werd u, onder invloed van uw buurman, O.(...) H.(...), sympathisant van de Koerdische Democratische Eenheidspartij in Syrië (Yeketi). Op 16 maart 2004 zei O.(...) u dat u naar Afrin moest gaan voor een demonstratie en dat er een minuut stilte zou worden gehouden voor de Koerdische martelaars. Tijdens deze manifestatie begon de politie met scherp te schieten op de deelnemers. In de chaos werd u gearresteerd. U werd meer dan een jaar zonder proces vastgehouden. Op 24 maart 2005 werd u vrijgelaten na een document te hebben ondertekend waarin u verklaarde geen contact meer te zullen onderhouden met Koerdische partijen. Sinds 2005 liet u, op vraag van O.(...), de partijpost naar uw winkel brengen. Een zekere S.(...) R.(...), uit Tataro, een dorp ten noorden van Afrin, bracht sindsdien maandelijks een dichtgekleefde zwarte plastic zak naar uw winkel waarin de partijkranten zouden hebben gezeten. U hield die post dan bij tot een andere persoon, R.(...) S.(...), afkomstig van Badina, een dorp nabij Jinderes, ze weer kwam ophalen.

Op 22 oktober 2007 organiseerde de Yeketipartij een feest in het dorp ter nagedachtenis van de Koerdische dichter, Jeker Guen. U liet vanuit uw huis, dat vlakbij het plein lag waar het feest plaats vond, elektriciteit nemen voor dat feest. Na het feest, in het midden van de nacht, kwam de politieke veiligheidsdienst u arresteren. Ze brachten u naar Afrin en folterden u. Ze vroegen u wie het feest had georganiseerd, wie er gezongen had en waarom u elektriciteit had geleverd. U bekende niets. Na een week werd u vrijgelaten nadat u een beloftebrief had ondertekend waarin u definitief afstand nam van de partij.

Op 20 juli 2009, kort voor de middag, kwam R.(...) de partijpost afhalen in uw winkel. Een half uur later belde O.(...) u om te zeggen dat R.(...) was opgepakt en dat u moest vluchten. U dook onder bij uw vriend I.(...) in het naburige dorp, Kibr Zite. Diezelfde dag bezocht de politieke veiligheidsdienst uw huis en het huis van uw vader. Uw vader werd drie dagen vastgehouden en moest beloven dat hij u zou aangeven. Op 25 juli 2009, bracht I.(...) u, op vraag van uw vader, naar het huis van de smokkelaar A.(...) Y.(...) in het dorp Hamam, aan de Turkse grens. Diezelfde dag bracht uw vader uw echtgenote en uw zoontje tot bij u. O.(...) was er ook bij. Ze zeiden dat uw leven in gevaar was en dat u het land moest verlaten. Op 28 juli 2009 vluchtten u, uw echtgenote en uw zoontje naar Turkije van waaruit jullie in een vrachtwagen naar Europa reisden. Op 15 augustus 2009 kwamen jullie aan in Brussel, waar jullie zich op 17 augustus 2009 vluchteling verklaarden.

In november 2009 waarschuwde de politieke veiligheid uw vader dat u zich moest aanmelden of dat er een uitspraak zou zijn. Op 15 december kwamen ze terug en overhandigden aan uw vader een vonnis waarin stond dat u bij verstek tot drie jaar werd veroordeeld.

U vreest dat u bij terugkeer naar Syrië zonder bewijzen zal worden gedetineerd voor onbepaalde tijd en dat u aan marteling zal worden onderworpen.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u tijdens uw gehoor bij het CGVS de volgende documenten neer: de identiteitskaarten van u en van uw echtgenote, twee foto's van uw broer, een vonnis en een enveloppe.

B. Motivering

Na uw gehoor van 24 februari 2010 op het CGVS dient te worden vastgesteld dat, niettegenstaande de door u ingeroepen vrees, de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus u kunnen worden toegekend.

De reden daarvoor is dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat de door u aangehaalde feiten die de grondslag vormen van uw vervolgingsvrees werkelijk hebben plaatsgevonden noch dat uw vrees voor vervolging gegrond is.

Ten eerste zijn de verklaringen betreffende uw directe vluchtaanleiding niet aannemelijk. Meerbepaald kan u niet overtuigen dat uw winkel werkelijk een draaischijf van de partijpost was omdat uw verklaringen daarover uitermate vaag en weinig doorleefd waren en omdat zij weinig steekhoudend waren.

Een zekere S.(...) R.(...), uit Tataro, een dorp ten noorden van Afrin, bracht maandelijks een dichtgekleefde zwarte plastic zak naar uw winkel waarin, volgens zijn zeggen, de partijkranten

zouden hebben gezeten (zelf opende u de zak nooit). U hield die post dan zowat een uur bij, tot een andere persoon, R.(...) S.(...), afkomstig van Badina, een dorp nabij Jinderes, de post weer kwam ophalen. Badina en Tataro liggen echter respectievelijk ten noordoosten en ten oosten van Afrin. Uw dorp ligt ten zuiden van Afrin. Gevraagd wat er de zin van was dat iemand uit die streek de post naar uw winkel zou brengen om te laten ophalen door iemand anders uit dezelfde streek, kon u enkel zeggen dat u er geen idee van had. U stelde in het geheel de zin van die operatie niet te kennen maar enkel te doen wat O.(...) u zei. De post laten brengen en halen. U stelde ook niet te weten van waaruit de post naar uw winkel werd gebracht of waar zij naderhand naartoe werd gebracht. Zelfs in de veronderstelling dat beide personen dit transport van de post niet tussen hun beider thuisdorpen verzorgden, lijkt het weinig zinvol dat de partij haar post van ergens naar uw winkel zou laten brengen om deze dan onaangeroerd te laten ophalen om naar elders te brengen. Waarom deze dan niet rechtstreeks naar de bestemming brengen? Deze overslag van de post in uw winkel lijkt een onnodig risico, zeker gezien de lokale partijmensen er geen baat bij hadden, er niets uit haalden of bijstaken. (gehoor, p. 7-9)

Wat betreft het risico verbonden aan deze activiteit lijkt het verder weinig aannemelijk dat de partij deze activiteit via een gewoon sympathisant in een winkel zou ontwikkelen, waar onbekenden (klanten) aanwezig kunnen zijn, eerder dan via de partijleden die te vertrouwen zijn. Gevraagd wat er dan gebeurde als er klanten in uw winkel waren terwijl de post werd gebracht of afgehaald, zei u dat er een geheim woord was dat u door O.(...) was gegeven. Als er klanten in de winkel waren (maar anders ook) zeiden R.(...) of S.(...) namelijk: "je hebt de groetjes van Abu Azad (vader van de vrijheid)". Daarop gaven ze de zak af of namen ze de zak mee. Gevraagd wat de zin van zo'n "geheim woord" was, gezien u R.(...) en S.(...) toch van gezicht kende, zei u dat u dit woord van O.(...) had gekregen om te gebruiken als er klanten in de winkel waren. Gevraagd wat er gebeurde als er geen klanten waren antwoordde u dat jullie het geheime woord ook dan gebruikten. Gevraagd wat er gebeurde als ze het woord niet zeiden, stelde u dat ze normaal niet bij u kwamen en dat, als ze kwamen, dit wilde zeggen dat ze voor de post kwamen. Het gebruik van een paswoord zou aannemelijk lijken in het geval van contacten tussen onbekende mensen, u kende R.(...) en S.(...) echter van gezicht. Het zou ook aannemelijk lijken dat het een soort waarschuwing zou kunnen zijn om de post niet af te geven als er klanten zouden zijn. De manier waarop u stelde dat dit paswoord of geheime woord gebruikt werd in het doorgeven van de post lijkt echter weinig zinvol. Op geen enkele wijze zou dit gebruik hebben bijgedragen tot het verlagen van het risico bij de aanwezigheid van klanten in uw winkel. (gehoor, p. 9-10)

U stelde verder dat de laatste keer dat R.(...) de post was komen ophalen, O.(...) H.(...) u een half uur later telefoneerde met de melding dat R.(...) was opgepakt en dat u moest vluchten. Gevraagd hoe O.(...) dat was te weten gekomen, stelde u daar geen idee van te hebben. Ook later, toen O.(...) H.(...) u bezocht in Hammam om u aan te sporen het land te verlaten, vroeg u niet naar wat er exact gebeurd was. O.(...) vertelde u ook niet spontaan wat er gebeurd was. Het enige wat u weet is dat R.(...) werd gearresteerd en dat u moest vluchten. Gezien de ernst van het gebeuren en de impact daarvan op uw leven kan niet worden aanvaard dat, voor zover O.(...) u niet spontaan zou hebben uitgelegd wat er exact was gebeurd, u daar niet zou naar gevraagd hebben. (gehoor, p. 11-13)

Dezelfde desinteresse voor uw recente vluchtaanleiding blijkt uit de verklaringen van uw echtgenote. Zij zou slechts in België van u hebben vernomen wat de reden was van jullie vlucht uit Syrië (gehoor 09/15581B, p. 5). Moesten deze feiten werkelijk hebben plaats gevonden, kan bezwaarlijk worden geloofd dat u dit zo lang zou verzwegen hebben.

Het zogenaamde vonnis dat u neerlegde kan niet opwegen tegen de sterke en persistente twijfels over de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw dossier is toegevoegd, worden er in Syrië op grote schaal valse en illegaal verkregen documenten verhandeld. In dit kader kan uw document enkel bewijswaarde hebben in samenhang met geloofwaardige verklaringen.

U heeft uw recente vluchtaanleiding dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Gezien geen geloof kan worden gehecht aan uw recente vluchtaanleiding rijzen er ook ernstige twijfels over de geloofwaardigheid van de aangehaalde vroegere vervolgingsfeiten. Bij ontstentenis van betrouwbare bewijzen is het immers zeer belangrijk dat er geloof kan worden gehecht aan de waarachtigheid van de afgelegde verklaringen. Deze ernstige twijfels worden nog versterkt door het weinig aannemelijke karakter van de verklaringen betreffende deze vervolgingsfeiten.

Zo werd er u, in verband met de betoging van 16 maart 2004, meermaals gevraagd waarom die betoging ter herdenking van de martelaars op 16 maart plaatshad en of zij gekoppeld was aan een bepaalde gebeurtenis, u had daar echter geen idee van (gehoor, p.13). Het gaat nochtans om een dag die in het collectieve geheugen van het Koerdische volk is opgetekend, de slachting van Halabja, die jaarlijks herdacht wordt. Bovendien had deze demonstratie in 2004 een extra dimensie, ze vond toen immers plaats in de nasleep van de zogenaamde Koerdische intifada die enkele dagen eerder

was uitgebroken en het land in rep en roer zette. U was zich echter in het geheel niet bewust van het feit dat er zich in de voorafgaande dagen belangrijke gebeurtenissen hadden voorgedaan (gehoor, p. 14-15). Indien u werkelijk aan deze betoging zou hebben deelgenomen kan worden verwacht dat u dit zou weten. Het feit dat u van al deze dingen niet op de hoogte bent, ondergraaft niet enkel de aannemelijkheid van uw aanwezigheid op die betoging maar uw volledige engagement in de Koerdische zaak. Immers, wat zou de zin van een politiek engagement zijn als u niet eens op de hoogte bent van de problematiek.

Wat betreft uw arrestatie in 2007, ten gevolge van het leveren van elektriciteit aan een door de partij georganiseerd feest, zijn de vage verklaringen die u en uw echtgenote aflegden niet van dien aard om het CGVS te kunnen overtuigen van uw deelname daaraan of zelfs van het plaatsvinden van dat feest. Terwijl het feest ter ere van de bekende poëet, Jeker Guien, zou zijn gehouden, is jullie beider kennis van deze dichter uitermate klein. Jullie beweren dat het een bekend overleden Koerdisch dichter is maar gevraagd wanneer deze overleed hebben jullie geen idee (gehoor, p. 15; gehoor 09/15581B, p. 4). Gevraagd waarom hij zo bekend is, kan u enkel zeggen dat hij bekend is omdat hij dichter en Koerd is (gehoor, p.15). Gevraagd waarom specifiek uw partij zo geïnteresseerd was in deze dichter bleef u eveneens het antwoord schuldig (gehoor, p. 16). Gevraagd of de deelnemers aan het feest van uw dorp waren, beweerde u eerst dat de meesten uit uw dorp waren en beweerde u daarna dat er meer mensen van buiten het dorp waren (gehoor, p. 16). Jullie beweerden dat er zang-, dans- en muziekgroepen aanwezig waren op het feest maar konden er bij navraag slechts één enkele opnoemen, Zilan (gehoor, p. 18; gehoor 09/15581B, p.4). Uw echtgenote beweerde verder dat dit feest elk jaar georganiseerd werd maar kon zich niets herinneren over andere uitgaven dan deze van 2007 (gehoor 09/15581B, p. 7). Moest dit feest of jullie deelname eraan werkelijk hebben plaatsgevonden kan worden verwacht dat jullie er een vollediger en coherenter beeld van zouden kunnen schetsen. Zelfs in dat geval zou het echter onwaarschijnlijk lijken dat de politieke veiligheidsdienst net u zou arresteren en ondervragen om te weten te komen wie de organisatoren van dat feest waren en wie er gezongen had. In een klein dorp als het uwe kan men er immers van uitgaan dat het van in den beginne al zou duidelijk zijn van wie het initiatief voor dat feest uitging en zouden informanten de autoriteiten al op voorhand op de hoogte stellen daarvan. Ook op de dag van het feest zelf zou blijken wie de verantwoordelijken waren, het was immers een vrij toegankelijk publiek gebeuren. Uw verklaringen over dit feest kunnen de twijfels betreffende de waarachtigheid van uw verklaringen niet wegnemen.

Er kan dan ook slechts worden besloten dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Aangezien u zich voor uw verzoek tot toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde feiten als voor uw aanvraag tot erkenning als vluchteling, dient te worden vastgesteld dat u evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt.

De door u en uw echtgenote neergelegde identiteitskaarten en foto's van uw broer worden door het CGVS niet inhoudelijk betwist maar kunnen deze beslissing niet in positieve zin beïnvloeden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van Sherin MEHKO:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde het volgende:

U bent een Koerdische met de Syrische nationaliteit, geboren op 1 februari 1985 in het dorp Ghazawiye, nabij Afrin. U heeft geen religie. U woonde in het dorp Shoder met uw echtgenoot, S.(...) N.(...) (O.V.6.474.876), en uw in januari 2008 geboren zoontje, K.(...). U ging naar school het tweede leerjaar. U bent huisvrouw.

Uw echtgenoot was sympathisant van de Koerdische Democratische Eenheidspartij (Yekiti).

Uw echtgenoot vertelde u dat hij op 16 maart 2004 naar Afrin was gegaan voor een demonstratie voor de Koerdische martelaars. Hij werd toen gearresteerd door de politieke veiligheidsdienst en een jaar en acht dagen vastgehouden en gemarteld.

Op 22 oktober 2007 organiseerde de partij een feest in het dorp ter nagedachtenis van de Koerdische dichter, Jeker Guien. Uw echtgenoot gaf elektriciteit en hielp bij het podium. Na het feest, in het midden van de nacht, kwam de politieke veiligheidsdienst uw man arresteren. U was zwanger en ging bij uw schoonvader wonen. Na zijn vrijlating vertelde uw echtgenoot u dat hij was gemarteld omdat hij elektriciteit had geleverd en dat hij had moeten tekenen dat hij geen activiteiten meer zou doen.

Op 20 juli 2009 kwam de politieke veiligheidsdienst op bezoek bij u. Ze sloegen u, doorzochten het huis en vroegen naar uw echtgenoot. Zij dreigden u op te sluiten als uw echtgenoot zich niet zou melden. Diezelfde dag bezocht de politieke veiligheidsdienst het huis van uw schoonvader. Hij werd drie dagen vastgehouden en moest beloven dat hij uw echtgenoot zou aangeven.

Op 25 juli 2009 bracht uw schoonvader u met uw zoontje naar uw echtgenoot in het dorp Hamam, aan de Turkse grens.

Op 28 juli 2009 vluchtten jullie naar Turkije van waaruit jullie in een vrachtwagen naar Europa reisden. Op 15 augustus 2009 kwamen jullie aan in Brussel, waar jullie zich op 17 augustus 2009 vluchteling verklaarden.

In België vertelde uw echtgenoot u dat de post van de partij bij hem kwam en dat dit er de oorzaak van was dat jullie het land hadden moeten verlaten.

U vreest dat jullie bij terugkeer naar Syrië een onbekend lot te wachten staat, vooral uw echtgenoot, hij is immers bij verstek veroordeeld.

Ter ondersteuning van jullie asielrelaas legde uw echtgenoot tijdens zijn gehoor bij het CGVS de volgende documenten neer: de identiteitskaarten van u en van uw echtgenoot, twee foto's van uw schoonbroer, een vonnis en een enveloppe.

B. Motivering

Na uw gehoor van 24 februari 2010 op het CGVS dient te worden vastgesteld dat, niettegenstaande de door u ingeroepen vrees, de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus u kunnen worden toegekend.

U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Enerzijds blijkt uit uw verklaringen geen andere persoonlijke vrees voor vervolging behalve deze gelieerd aan de problemen van uw echtgenoot (gehoor, p. 3) en anderzijds blijkt dat de vervolgingsvrees van uw echtgenoot niet aannemelijk is en dat zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus hem daarom werden geweigerd. Wij verwijzen hiervoor naar de beslissing van uw echtgenoot:

“De reden daarvoor is dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat de door u aangehaalde feiten die de grondslag vormen van uw vervolgingsvrees werkelijk hebben plaatsgevonden noch dat uw vrees voor vervolging gegronnd is.”

“Ten eerste zijn de verklaringen betreffende uw directe vluchtaanleiding niet aannemelijk. Meerbepaald kan u niet overtuigen dat uw winkel werkelijk een draaischijf van de partijpost was omdat uw verklaringen daarover uitermate vaag en weinig doorleefd waren en omdat zij weinig steekhoudend waren.”

“Een zekere S.(...) R.(...), uit Tataro, een dorp ten noorden van Afrin, bracht maandelijks een dichtgekleefde zwarte plastic zak naar uw winkel waarin, volgens zijn zeggen, de partijkranten zouden hebben gezeten (zelf opende u de zak nooit). U hield die post dan zowat een uur bij, tot een andere persoon, R.(...) S.(...), afkomstig van Badina, een dorp nabij Jinderes, de post weer kwam ophalen. Badina en Tataro liggen echter respectievelijk ten noordoosten en ten oosten van Afrin. Uw dorp ligt ten zuiden van Afrin. Gevraagd wat er de zin van was dat iemand uit die streek de post naar uw winkel zou brengen om te laten ophalen door iemand anders uit dezelfde streek, kon u enkel zeggen dat u er geen idee van had. U stelde in het geheel de zin van die operatie niet te kennen maar enkel te doen wat O.(...) u zei. De post laten brengen en halen. U stelde ook niet te weten van waaruit de post naar uw winkel werd gebracht of waar zij naderhand naartoe werd gebracht. Zelfs in de veronderstelling dat beide personen dit transport van de post niet tussen hun beider thuisdorpen verzorgden, lijkt het weinig zinvol dat de partij haar post van ergens naar uw winkel zou laten brengen om deze dan onaangeroerd te laten ophalen om naar elders te brengen. Waarom deze dan niet rechtstreeks naar de bestemming brengen? Deze overslag van de post in uw winkel lijkt een onnodig risico, zeker gezien de lokale partijmensen er geen baat bij hadden, er niets uit haalden of bijstaken. (gehoor, p. 7-9)”

“Wat betreft het risico verbonden aan deze activiteit lijkt het verder weinig aannemelijk dat de partij deze activiteit via een gewoon sympathisant in een winkel zou ontwikkelen, waar onbekenden (klanten) aanwezig kunnen zijn, eerder dan via de partijleden die te vertrouwen zijn. Gevraagd wat er dan gebeurde als er klanten in uw winkel waren terwijl de post werd gebracht of afgehaald, zei u dat er een geheim woord was dat u door O.(...) was gegeven. Als er klanten in de winkel waren (maar anders ook) zeiden R.(...) of S.(...) namelijk: “je hebt de groetjes van Abu Azad (vader van de vrijheid)”. Daarop gaven ze de zak af of namen ze de zak mee. Gevraagd wat de zin van zo'n “geheim woord” was, gezien u R.(...) en S.(...) toch van gezicht kende, zei u dat u dit woord van O.(...) had gekregen om te gebruiken als er klanten in de winkel waren. Gevraagd wat er gebeurde als er geen klanten waren antwoordde u dat jullie het geheime woord ook dan gebruikten. Gevraagd wat er gebeurde als ze het woord niet zeiden, stelde u dat ze normaal niet bij u kwamen en dat, als ze kwamen, dit wilde zeggen dat ze voor de post kwamen. Het gebruik van een paswoord zou aannemelijk lijken in het geval

van contacten tussen onbekende mensen, u kende R(...) en S(...) echter van gezicht. Het zou ook aannemelijk lijken dat het een soort waarschuwing zou kunnen zijn om de post niet af te geven als er klanten zouden zijn. De manier waarop u stelde dat dit paswoord of geheime woord gebruikt werd in het doorgeven van de post lijkt echter weinig zinvol. Op geen enkele wijze zou dit gebruik hebben bijgedragen tot het verlagen van het risico bij de aanwezigheid van klanten in uw winkel. (gehoor, p. 9-10)"

"U stelde verder dat de laatste keer dat R(...) de post was komen ophalen, O(...) H(...) u een half uur later telefoneerde met de melding dat R(...) was opgepakt en dat u moest vluchten. Gevraagd hoe O(...) dat was te weten gekomen stelde u daar geen idee van te hebben. Ook later, toen O(...) H(...) u bezocht in Hammam om u aan te sporen het land te verlaten, vroeg u niet naar wat er exact gebeurd was. O(...) vertelde u ook niet spontaan wat er gebeurd was. Het enige wat u weet is dat R(...) werd gearresteerd en dat u moest vluchten. Gezien de ernst van het gebeuren en de impact daarvan op uw leven kan niet worden aanvaard dat, voor zover O(...) u niet spontaan zou hebben uitgelegd wat er exact was gebeurd, u daar niet zou naar gevraagd hebben. (gehoor, p. 11-13)"

"Dezelfde desinteresse voor uw recente vluchtaanleiding blijkt uit de verklaringen van uw echtgenote. Zij zou slechts in België van u hebben vernomen wat de reden was van jullie vlucht uit Syrië (gehoor 09/15581B, p. 5). Moesten deze feiten werkelijk hebben plaats gevonden, kan bezwaarlijk worden geloofd dat u dit zo lang zou verzwegen hebben."

"Het zogenaamde vonnis dat u neerlegde kan niet opwegen tegen de sterke en persistente twijfels over de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw dossier is toegevoegd, worden er in Syrië op grote schaal valse en illegaal verkregen documenten verhandeld. In dit kader kan uw document enkel bewijswaarde hebben in samenhang met geloofwaardige verklaringen."

"U heeft uw recente vluchtaanleiding dan ook niet aannemelijk gemaakt."

"Gezien geen geloof kan worden gehecht aan uw recente vluchtaanleiding rijzen er ook ernstige twijfels over de geloofwaardigheid van de aangehaalde vroegere vervolgingsfeiten. Bij ontstentenis van betrouwbare bewijzen is het immers zeer belangrijk dat er geloof kan worden gehecht aan de waarachtigheid van de afgelegde verklaringen. Deze ernstige twijfels worden nog versterkt door het weinig aannemelijke karakter van de verklaringen betreffende deze vervolgingsfeiten."

"Zo werd er u, in verband met de betoging van 16 maart 2004, meermaals gevraagd waarom die betoging ter herdenking van de martelaars op 16 maart plaatshad en of zij gekoppeld was aan een bepaalde gebeurtenis, u had daar echter geen idee van (gehoor, p.13). Het gaat nochtans om een dag die in het collectieve geheugen van het Koerdische volk is opgetekend, de slachting van Halabja, die jaarlijks herdacht wordt. Bovendien had deze demonstratie in 2004 een extra dimensie, ze vond toen immers plaats in de nasleep van de zogenaamde Koerdische intifada die enkele dagen eerder was uitgebroken en het land in rep en roer zette. U was zich echter in het geheel niet bewust van het feit dat er zich in de voorafgaande dagen belangrijke gebeurtenissen hadden voorgedaan (gehoor, p. 14-15). Indien u werkelijk aan deze betoging zou hebben deelgenomen kan worden verwacht dat u dit zou weten. Het feit dat u van al deze dingen niet op de hoogte bent, ondergraaft niet enkel de aannemelijkheid van uw aanwezigheid op die betoging maar uw volledige engagement in de Koerdische zaak. Immers, wat zou de zin van een politiek engagement zijn als u niet eens op de hoogte bent van de problematiek."

"Wat betreft uw arrestatie in 2007, ten gevolge van het leveren van elektriciteit aan een door de partij georganiseerd feest, zijn de vage verklaringen die u en uw echtgenote aflegden niet van dien aard om het CGVS te kunnen overtuigen van uw deelname daaraan of zelfs van het plaatsvinden van dat feest. Terwijl het feest ter ere van de bekende poëet, Jeker Guien, zou zijn gehouden, is jullie beider kennis van deze dichter uitermate klein. Jullie beweren dat het een bekend overleden Koerdisch dichter is maar gevraagd wanneer deze overleed hebben jullie geen idee (gehoor, p. 15; gehoor 09/15581B, p. 4). Gevraagd waarom hij zo bekend is, kan u enkel zeggen dat hij bekend is omdat hij dichter en Koerd is (gehoor, p.15). Gevraagd waarom specifiek uw partij zo geïnteresseerd was in deze dichter bleef u eveneens het antwoord schuldig (gehoor, p. 16). Gevraagd of de deelnemers aan het feest van uw dorp waren, beweerde u eerst dat de meesten uit uw dorp waren en beweerde u daarna dat er meer mensen van buiten het dorp waren (gehoor, p. 16). Jullie beweerden dat er zang-, dans- en muziekgroepen aanwezig waren op het feest maar konden er bij navraag slechts één enkele opnoemen, Zilan (gehoor, p. 18; gehoor 09/15581B, p.4). Uw echtgenote beweerde verder dat dit feest elk jaar georganiseerd werd maar kon zich niets herinneren over andere uitgaven dan deze van 2007 (gehoor 09/15581B, p. 7). Moest dit feest of jullie deelname eraan werkelijk hebben plaatsgevonden kan worden verwacht dat jullie er een vollediger en coherenter beeld van zouden kunnen schetsen. Zelfs in dat geval zou het echter onwaarschijnlijk lijken dat de politieke veiligheidsdienst net u zou arresteren en ondervragen om te weten te komen wie de organisatoren van dat feest waren en wie er gezongen had. In een klein dorp als het uwe kan men er immers van uitgaan dat het van in den beginne al zou duidelijk

zijn van wie het initiatief voor dat feest uitging en zouden informanten de autoriteiten al op voorhand op de hoogte stellen daarvan. Ook op de dag van het feest zelf zou blijken wie de verantwoordelijken waren. Ook op de dag van het feest zelf zou blijken wie de verantwoordelijken waren, het was immers een vrij toegankelijk publiek gebeuren. Uw verklaringen over dit feest kunnen de twijfels betreffende de waarachtigheid van uw verklaringen niet wegnemen."

"Er kan dan ook slechts worden besloten dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Aangezien u zich voor uw verzoek tot toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde feiten als voor uw aanvraag tot erkenning als vluchteling, dient te worden vastgesteld dat u evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt."

"De door u en uw echtgenote neergelegde identiteitskaarten en foto's van uw broer worden door het CGVS niet inhoudelijk betwist maar kunnen deze beslissing niet in positieve zin beïnvloeden."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, herhaalt verzoeker zijn vluchtmotieven en argumenteert hij waarom hij wel degelijk beantwoordt aan de voorwaarden die door genoemd artikel worden gesteld inzake de erkenning van vluchtelingen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen in samenlezing met de artikelen 39/2, §2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voeren verzoekers aan dat de bestreden beslissingen onvoldoende duidelijk zijn gemotiveerd en de motivering bovendien onduidelijk, tegenstrijdig, onjuist en onvolledig is. Vervolgens ondernemen zij een poging om een aantal motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, stelt verzoeker dat de ernstige schade in zijn hoofdte bestaat uit het risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing en dit gezien de reeds hem overkomen gebeurtenissen. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onmogelijk kan inschatten hoe groot de druk vanwege de autoriteiten zou kunnen zijn en hoe de situatie kan evolueren in de toekomst.

2.4. In de mate verzoekers de schending aanvoeren van artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet. Dit onderdeel van het middel mist juridische grondslag en is derhalve onontvankelijk.

2.5. Blijkens de bestreden beslissingen wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) hij niet kan overtuigen dat zijn winkel werkelijk een draaischijf van de partijpost was aangezien zijn verklaringen daarover uitermate vaag, weinig doorleefd en weinig steekhoudend waren, zoals uitvoerig wordt toegelicht, (ii) gezien geen geloof kan worden gehecht aan zijn recente vluchtaanleiding, ook ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van de aangehaalde vroegere vervolgingsfeiten, zijnde zijn arrestaties naar aanleiding van zijn aanwezigheid op de manifestatie te Afrin op 16 maart 2004 en ten gevolge van het leveren van elektriciteit aan een door de Yeketipartij georganiseerd feest op 22 oktober 2007, twijfels die nog versterkt worden door het weinig aannemelijke karakter van zijn verklaringen betreffende deze vervolgingsfeiten, zoals omstandig wordt uiteengezet en (iii) hij zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde feiten als voor zijn aanvraag tot erkenning als vluchteling, zodat hij evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt.

Aangezien verzoekster zich voor haar asielaanvraag beroept op de problemen van haar echtgenoot werd ten aanzien van haar een volgsbeslissing genomen, waarin de motieven van de beslissing genomen in hoofdte van haar echtgenoot werden hernomen.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167 477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64 298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 357; RvS 21 september 2005, nr. 149 149; RvS 21 september 2005, nr. 149 148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169 217). Het tweede middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 27 april 2010 (CG nr. 0915581 en 0915581B), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het tweede middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133 153).

2.6. Dat hij weinig informatie kan geven over de maandelijkse transfer van de partijpost via zijn winkel, wijt verzoeker aan het feit dat dit met de grootste omzichtigheid gebeurde en het belangrijk was dat hier zo weinig mogelijk over geweten werd. Volgens verzoeker hield de partij zo veel mogelijk geheim om te vermijden dat er informatie zou uitlekken indien iemand zou worden opgepakt. Dit was ook de reden waarom er een omweg werd gemaakt via zijn dorp zodat het moeilijker werd om het afgelegde traject te traceren. Bovendien was er een zeer moeilijke verbinding tussen Tataro en Badina vermits men hiervoor een berg over moest. Daarenboven was de omweg via zijn dorp slechts 10 kilometer meer dan via de rechtstreekse verbinding.

Dergelijke post-factum verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, vermag niet de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband te weerleggen. De Raad acht het opmerkelijk dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift in staat blijkt te zijn een hele uiteenzetting te geven waarom de transfer op deze manier verliep, terwijl hij daar tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen amper een verklaring voor kon geven. Toen hem gevraagd werd wat er de zin van was dat iemand uit de streek ten noorden van Afrin de post naar zijn winkel zou brengen om deze vervolgens weer te laten ophalen door iemand anders uit dezelfde streek, kon hij immers enkel zeggen dat hij er geen idee van had. Hij stelde in het geheel de zin van die operatie niet te kennen maar enkel te doen wat O. hem zei, namelijk de post laten brengen en halen (administratief dossier, stuk 5, p. 8-9). De motivering van de bestreden beslissing dat het weinig zinvol lijkt dat de partij haar post van ergens naar verzoekers winkel zou laten brengen om deze dan onaangeroerd te laten ophalen om naar elders te brengen, temeer daar deze overslag van de post in verzoekers winkel een onnodig risico lijkt, zeker gezien de lokale partijmensen er geen baat bij hadden, er niets uit haalden of bijstaken, blijft derhalve staande en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.7. Waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde dat het, gezien het risico verbonden aan deze activiteit, verder weinig aannemelijk lijkt dat de partij deze activiteit via een gewoon sympathisant in een winkel zou ontwikkelen, waar onbekenden (klanten) aanwezig kunnen zijn, eerder dan via de partijleden die te vertrouwen zijn, argumenteert verzoeker dat er uiteraard veel minder informatie is over gewone sympathisanten van de partij dan over de effectieve leden, die veel meer geviseerd kunnen worden. Het lijkt verzoeker dan ook juist heel logisch dat de partijen deze transfer laten uitvoeren door sympathisanten om het risico te reduceren dat de post onderschept zou worden. Net omdat dit op zo'n officieuze manier gebeurde, zou dit volgens verzoeker minder argwaan opwekken bij de Syrische autoriteiten. Aangezien hij vaak mensen op doorreis ontving in zijn winkel en de transfer ook maar één maal per maand gebeurde, vormde het feit dat gewone klanten eventueel aanwezig waren niet zo'n probleem, aldus nog verzoeker. Voor alle veiligheid werd toch een paswoord

gebruikt alsof het leek dat het doodgewone boodschappen betrof die geen enkele argwaan zouden oproepen.

De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het herhalen van eerder afgelegde verklaringen doch hiermee de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet ontkracht. In het bijzonder mist de door verzoeker geschetste manier waarop het geheime paswoord werd gebruikt in het doorgeven van de post, elke logica temeer dit gebruik op geen enkele wijze bijdroeg tot het verlagen van het risico in geval van aanwezigheid van klanten in de winkel, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing. Verzoeker verklaarde immers tijdens zijn gehoor "(...) Neen, soms waren er wel klanten. Maar als ze binnenkwamen hadden we een geheim woord. Ze zeiden, je hebt de groetjes van Abu Azad. [vader van de vrijheid] **Wat gebeurde er dan?** Ik gaf hen de zak. Ik weet dat dat de bedoeling is. **Je herkende hen toch ook zo?** Ja, en hun gezicht ook. **Waarom moesten jullie dan een geheim woord gebruiken?** Dat geheim woord kreeg ik van O.(...) in het geval vreemde mensen of klanten in de winkel zijn kunnen we het gebruiken. **Wat is het nut ervan van dat woord te gebruiken?** Het is en geheim woord, ik kreeg het vanaf het begin van o.(...). **Dus telkens er klanten in de winkel stonden zeiden ze dat en gaven of namen dan het pakje.** Ja, en dan wist ik dat het met de post te maken had. **En als er geen klanten waren gebruikten jullie het woord niet?** Ja, als er geen klanten waren ook, we gebruikten het altijd, klanten of niet. **Wat gebeurde er als ze het woord niet zeiden?** Normaal gezien komen ze niet bij me. Als ze komen betekent dat dat ze het pakje willen hebben. **Maar krijgen ze de post enkel als ze de groeten van Abu Azad doen?** Ja, ze kwamen één keer per maand en ze gaven de zak aan me. Dan gingen ze weg." (administratief dossier, stuk 5, p. 9-10). Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift geen plausibele uitleg voor dergelijke uiterst zonderlinge manier van handelen.

2.8. Blijkens verzoekers verklaringen vormde de arrestatie van R., die bij hem de partijpost kwam ophalen, de rechtstreekse aanleiding om Syrië te ontvluchten. Verzoeker zou van deze arrestatie op de hoogte zijn gebracht door O., die hem tevens aanraade om te vluchten. Verzoeker kan echter niet verduidelijken wat er precies is gebeurd met R. (administratief dossier, stuk 5, p. 11-12). In het verzoekschrift tracht verzoeker deze onwetendheid te verklaren door er opnieuw op te wijzen dat omwille van de veiligheid zo weinig mogelijk informatie werd doorgegeven en hij dan ook geen moeite deed om O. uit te horen over de arrestatie van R.. Verzoeker stelt dat het voor de hand lag dat de arrestatie van R. te maken had met de transfer van de partijpost zodat ook hij een grote kans liep om zelf in de problemen te komen. De juiste omstandigheden met betrekking tot de arrestatie van R. waren voor verzoeker niet van belang, het enige waarmee hij bezig was, was zo snel mogelijk onderduiken om zichzelf in veiligheid te brengen.

Dergelijke uitleg kan verzoekers desinteresse voor zijn directe vluchtaanleiding niet verschonen. Gezien de impact van dergelijke beslissing op verzoekers verdere leven, kan van hem immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich terdege informeert omtrent de feiten die hem ertoe zouden hebben gebracht om zijn land van herkomst te verlaten, zodat niet kan worden aanvaard dat, voor zover O. hem niet spontaan zou hebben uitgelegd wat er exact was gebeurd, verzoeker daar niet naar zou gevraagd hebben. Verzoekers nalatige handelingen in dit verband doen afbreuk aan de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging en aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing, blijkt dezelfde desinteresse uit de verklaringen van verzoekster, die slechts in België zou hebben vernomen wat de reden was van hun vlucht uit Syrië (administratief dossier, stuk 6, p. 5), bewering die bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Deze laatste overwegingen worden in het verzoekschrift niet betwist zodat de motivering dienaangaande door de Raad wordt beaamd en overgenomen.

2.9. Ter staving van de beweerde vervolging legt verzoeker een vonnis voor waaruit moet blijken dat hij bij verstek werd veroordeeld tot drie jaar gevangenisstraf. In het verzoekschrift verwijt verzoeker de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich te baseren op algemene informatie omtrent de handel in vervalste documenten uit Syrië, doch nagelaten te hebben onderzocht en te hebben aangetoond dat het document in kwestie een vervalsing betreft. Verzoeker blijkt er derhalve ten onrechte van uit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. In casu oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat het neergelegde vonnis niet kan opwegen tegen de in de bestreden beslissing aangehaalde sterke en

persistente twijfels over de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven. De Raad benadrukt in dit verband dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is.

2.10. Gelet op het geheel van bovenstaande overwegingen, concludeert de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers directe vluchtaanleiding. Gezien verzoekers vage en allesbehalve overtuigende verklaringen dienaangaande, kan evenmin geloof worden gehecht aan de door hem aangehaalde vroegere vervolgingsfeiten, zijnde zijn arrestaties naar aanleiding van zijn aanwezigheid op de manifestatie te Afrin op 16 maart 2004 en ten gevolge van het leveren van elektriciteit aan een door de Yeketipartij georganiseerd feest op 22 oktober 2007.

Zo maakt verzoeker zijn aanwezigheid op de betoging op 16 maart 2004 te Afrin niet aannemelijk. Verzoeker diende immers het antwoord schuldig te blijven wanneer hem meermaals werd gevraagd waarom die betoging ter herdenking van de martelaars op 16 maart plaatsvond en of zij gekoppeld was aan een bepaalde gebeurtenis (administratief dossier, stuk 5, p. 13). Zoals wordt gesteld in de bestreden beslissing, gaat het nochtans om een dag die in het collectieve geheugen van het Koerdische volk is opgetekend, namelijk de slachting van Halabja, die jaarlijks herdacht wordt. Daarenboven had deze demonstratie in 2004 een extra dimensie aangezien ze toen plaatsvond in de nasleep van de zogenaamde Koerdische intifada die enkele dagen eerder was uitgebroken en het land in rep en roer zette. Deze overwegingen worden in het verzoekschrift niet betwist en verzoeker tracht zijn onwetendheid dienaangaande te vergoelijken door te stellen dat hij nooit een actief lid geweest is en hij slechts sympathiseerde met de partij op aanraden van zijn buurman zodat zijn politieke kennis dan ook vrij gering is. Dergelijk verweer kan geenszins overtuigen. Mede gelet op verzoekers voorgehouden persistent politiek engagement en zijn activiteiten door de jaren heen, en gezien het feit dat hij zich omwille van dit engagement en deze activiteiten genoodzaakt zag zijn land van herkomst te verlaten, kan redelijkerwijs van hem worden verwacht dat hij enige kennis omtrent de Koerdische problematiek tentoon zou kunnen spreiden. Daar verzoeker zich zelfs niet bewust bleek te zijn van het feit dat er zich in de dagen voorafgaand aan de manifestatie belangrijke gebeurtenissen hadden voorgedaan (administratief dossier, stuk 5, p. 14), concludeert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht dat het geheel van de vastgestelde onwetendheden niet alleen de aannemelijkheid van verzoekers aanwezigheid op de betoging ondergraaft, maar tevens zijn volledige engagement voor de Koerdische zaak.

Wat betreft zijn arrestatie naar aanleiding van het feest op 22 oktober 2007, meent verzoeker dat hij alle vragen omtrent het feest ter ere van de poët Jeker Guien beantwoord heeft. Hij herhaalt dat het een feest was zoals de meesten met muziek, dans en gezang en stelt zich de vraag wat er verder nog over een feest kan vermeld worden. Verzoeker argumenteert dat het feit dat het een vrij toegankelijk publiek gebeuren was, niet automatisch betekent dat geweten was wie de organisatoren waren. De reden waarom net hij gearresteerd werd, kan volgens verzoeker samenhangen met het feit dat hij reeds één jaar vastgehouden was en een beloftebrief had ondertekend welke hij nu niet nagekomen was. Dat hij elektriciteit verschaftte, bewees nog meer zijn engagement naar de partij toe dan de andere deelnemers waardoor waarschijnlijk vermoed werd dat hij over meer informatie zou kunnen beschikken, aldus nog verzoeker.

De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn betoog opnieuw blijft steken in het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het uiten van blote beweringen en speculaties, waarmee hij de pertinente motieven van de bestreden beslissing - dat verzoekers uitermate vage verklaringen afleggen met betrekking tot het feest terwijl kan worden verwacht dat zij er een vollediger en coherenter beeld zouden van kunnen schetsen zo dit feest of hun deelname eraan werkelijk zou hebben plaatsgevonden, het bovendien onwaarschijnlijk is dat de politieke veiligheidsdienst net verzoeker zou arresteren en ondervragen om te weten te komen wie de organisatoren van het feest waren en wie er gezongen had, daar men er in een klein dorp als dat van verzoekers kan van uitgaan dat van in den beginne al duidelijk zou zijn van wie het initiatief voor het feest uitging en informanten de autoriteiten al op voorhand op de hoogte zouden stellen daarvan en ook op de dag van het feest zelf zou blijken wie de verantwoordelijken waren vermits het een vrij toegankelijk publiek gebeuren was - niet weerlegt, noch ontkracht.

2.11. In zoverre verzoeker nog wenst te benadrukken dat zijn broer in Groot-Brittannië werd erkend als vluchteling op grond van gelijkaardige feiten, wijst de Raad erop dat het loutere feit dat een familielid

van verzoeker als vluchteling werd erkend op zich geen bewijs vormt van de hoedanigheid van vluchteling aangezien elke asielaanvraag of vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen dient onderzocht te worden.

2.12. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissingen correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers' asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissingen ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partijen worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissingen. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissingen, is het asielrelaas van verzoekers niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.13. Het is de taak van de verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers beroepen zich voor hun verzoek op subsidiaire bescherming op de elementen die aan de grondslag liggen van hun asielrelaas. Aangezien verzoekers hun vluchtrelaas niet geloofwaardig werd bevonden, kunnen zij zich niet baseren op de elementen die aan de basis van dit relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissingen worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS